

Még maradok egy kicsit

Utálom, amikor valaki felteszi nekem azt a kérdést, hogy hogyan képzelem el az életemet 5, 10 vagy akár több év múlva. A jelenlegi világunkban az egyetlen állandó tényező a változás, ehhez pedig vannak, akik könnyebben szoknak hozzá, és vannak olyanok (mint én), akik borzasztóan kezelik. Az ismeretlen annyira ijesztő, sokkal könnyebb megbújni a biztonságot nyújtó ismertben, a mostanában oly sokat emlegetett „komfortzónában”.

Azonban az ember fejlődni, tapasztalni, érezni és úgy igazán élni azon kívül tud. Ha pedig egy ilyen helyzetbe csöppen (tudatosan vagy akaratán kívül), az mindenképp változásokkal fog járni. Nem csak a környezetében, benne is.

Én ezt a saját bőrömön tapasztaltam meg, amikor ténylegesen elindítottam magamat a felnőtté válás útján. Az időpont kissé szokatlanul alakult, végül ez nekem az egyetemi tanulmányaim második évének kezdetére esett.

Mielőtt azonban egyből a lényeggel kezdeném a történetet, szeretném bemutatni pár szóban a főszereplőnket, vagyis engem. A 18 éves leányzó sosem helyezkedett el a hierarchia csúcsán. A saját személyiségét annyira elnyomta azért, hogy megfeleljen másoknak, vagy inkább jelentéktelenné tűnjön mások számára, hogy végül már maga sem tudta, hogy kicsoda. Saját maga számára is eltűnt és erre végül csak akkor jött rá, amikor magára talált.

Az egyetlen hely, ahol igazán bátran mert fellépni, az a plébánia ifjúsági közössége volt, amelyet ő vezetett egy barátnőjével. Nagyon szerette azokat a gyerekeket, nagyon élvezte irányítani az ő útjukat, látni, hogy mi lesz belőlük az évek során, és egyszerűen csak időt tölteni velük. A legnagyobb öröm akkor töltötte el, amikor látta az ő csillogó szemüket, felfelé görbülő szájukat, amit az éppen aktuális program okozott, amivel ő készült.

Ez a maréknyi gyerek döbbsentette rá arra, hogy ezzel szeretne foglalkozni. Hogy a Jóisten őt erre teremtette, hogy ez az ő életének célja, ezzel tud a legtöbbet hozzátenni ehhez a világhoz. Ezért hát jelentkezett tanító szakra annak ellenére, hogy a környezete igen ferde szemmel nézett rá. „A pedagógusok mind kiégnek és nincsenek megbecsülve. Ráadásul abból a fizetésből nem is tudsz majd megélni.” – kapta meg folyamatosan a jó indulatúnak szánt intéseket az ismerősi körétől, de őt ez egyáltalán nem érdekelt. Világ életében azt vallotta, hogy inkább él szegényes körülmények között, minthogy valami olyannal foglalkozzon, ami nem okoz számára örömet és nem tud benne önazonos maradni.

Tehát ebből adódóan hatalmas motivációval indult útnak. Még mindig visszahúzódtó volt, még mindig elnyomta a saját szükségleteit mások javára, de az első hetek alatt elkezdett felnyílni a szeme azzal kapcsolatban, hogy ő is ugyanannyit ér, mint mindenki más.

Kiemelkedően is teljesített a társai között, nyilván ez köszönhető volt a plébánián szerzett tapasztalatainak, a pozitív visszajelzések pedig szépen lassan megindították az önbizalmát felfelé. Amikor pedig megtudta, hogy van lehetőség arra, hogy az egyetem utolsó évében már gyakornokként, teljes főállásban dolgozzon egy általános iskolában, biztos volt benne, hogy egy perccel sem fog ennek a főiskolai intézménynek a falai között tölteni, mint amit nagyon muszáj, és visszamegy abba az iskolába, immáron tanítóként, ahova ő is járt. Ezzel ez a lány beteljesítette volna gyerekkori álmát.

Ez volt tehát a kiindulópont, már ami engem illet, amihez hozzátartozik még egy fontos szempont. Mivel világeletemben introvertálnak tartottam magamat és szorongtam új emberek társaságában, az, hogy én valaha is egy kollégiumban fogok lakni, teljességgel lehetetlennek tűnt és kategorikusan elutasítottam. Már azt is kinevettem, aki csak fél szóval is megemlítette ezt a lehetőséget.

Elsőéves koromban végig ingáztam. Ezzel egyébként semmilyen problémám nem volt, szerencsére nem kellett akkora távolságot bejárni, a napi másfél óra utazás meg sem kottyant volna, főleg, hogy jobb tevékenység híján mindig ezt használtam ki az én-időmnek. Filmet néztem, olvastam, gondolatok nélkül bambultam ki a vonat ablakán. Mind olyan tevékenység, amelyet otthon, a szobám rejtekében csak nagyon ritkán engedtem meg magamnak.

Mégis olyan nehézségekkel járt együtt, amely miatt végül a költözés mellett döntöttem, bár hozzáteszem, hogy a legnagyobb motivációt az adta, hogy az akkori legjobb barátnőmet is akkor vették fel ugyanerre az egyetemre, ezért megbeszéltük, hogy együtt fogunk lakni. Nagyon sokat álmodoztunk erről, elképzeltük, hogy milyen lesz minden egyes nap végén egymáshoz hazatérni, együtt vacsorázni, megindulni az egyedül ijesztőnek tűnő éjszakába és közösen fiatalnak lenni.

El is kezdtünk albérletek után keresni. Volt, amit meg is néztünk, és felkeltette az érdeklődésünket, így nagyon izgatottan mentünk haza a családjainkhoz, ahol arcul csapott minket a valóság. Vagyis, hogy saját keresettel egyikünk sem rendelkezett, és a szüleink sincsenek jelenleg olyan helyzetben, hogy finanszírozni tudjanak számunkra egy albérletet és annak fenttartását. Nem mondom, nehéz volt megértően hozzáállni, amikor ezzel kipukkantották azt a rózsaszín képzelgésbuborékot, amiben akkor éltünk, de végül a józan ész le tudta győzni az egónkat és természetesen elfogadtuk a döntést.

Felmerült azonban a következő kérdés. Most akkor mihez kezdünk? A barátnőm nagyon elhivatott volt a költözéssel és az otthonról való kirepüléssel kapcsolatban (megjegyzem, akkor még). Ezért elkezdtünk más, költséghatékonyabb lehetőségek után nézni.

Ismertem egy lányt a szakomon, akivel még a kezdetek kezdetén beszélgettem, és ő mesélt arról, hogy egy katolikus leánykollégiumban lakik. Ezen az egy információn kívül semmit nem tudtam, de gondoltam, hogy egy próbát megér, ezért ráírtam és megkértem, hogy mondjon valamit erről a helyről, ahol ő lakik. Az ő leírása szimpatikus volt, habár nem mondom, hogy nem voltak továbbra is kételyeim. Én? Egy kollégiumban? Biztos, hogy nem.

Az ő beszámolója azonban mégis elgondolkodtatott. Nem igazán hasonlított ahhoz a képhez, ami a fejemben élt egy kollégiumról. Harminc lakója volt csak csupán, szobánként 2-3 emberrel. Igényes fürdőszobák, ráadásul privát zuhanylehetőséggel és egy nagy konyha járt még hozzá. Kellemes kisugárzást keltett. De akkor is elképzelhetetlennek tartottam, hogy én itt fogok lakni egyszer.

Aztán vannak olyan dolgok az életben, amelyeket nem tudsz megmagyarázni, hogy miért, de egyszerűen megteszed. Ez az élmény a legegységesebb bizonyíték arra, hogy a Szentlélek ott munkálkodik bennünk. Én nem tudtam megmagyarázni, hogy miért, de végül beadtam a jelentkezésemet a barátnőmmel együtt a kollégiumba. Megírtam a jelentkezéshez szükséges esszéket. Aztán elmentem a szóbeli felvételre. Úgy, hogy még annak reggelén is azt mondtam, hogy én soha nem fogok kollégiumban lakni.

Ember szerintem még ilyen nyugodtan nem ült ilyen szituációban, mint én akkor. Furcsán éreztem magam, amikor a kollégiumi vezető a lelkes jelentkezőkhöz beszélt és a lehetséges együttélésünket taglalta. Nekem ezek az emberek nem számítanak semmit, úgy sem fogunk együtt lakni, engem csak az érdekel, hogy a legjobb barátnőmmel egy helyen legyünk. Ugyanez a mentalitás végig velem maradt. Akkor is, amikor a kollégiumi Diákbizottsággal beszéltem és akkor is, amikor a kollégiumi vezetővel. A többiekkel elszórakozgattunk a várakozás alatt, de ennyi, összefutottak az útjaink egyetlen órára és már megyünk is tovább. Semmi extra.

Mindezek ellenére is én tudtam, amikor kiléptünk az épület nagykapuján, hogy az én lakhatásom a felvételi alapján fix. A barátnőm már nem ezt érezte. Egészen hazáig hallgattam az aggodalmait azzal kapcsolatban, hogy őt biztosan nem fogják felvenni. A végére már én is elhittem, hogy ez így van, és elhatároztam magamban, hogy ebben az esetben továbbra is ingázni fogok. Ha egyezik az órarendünk, akkor akár együtt is mehetünk. Eddig is kibírtam, ezután sem lesz ezzel probléma.

Aztán valahogy mégis felvételt nyertünk mindketten. A barátnőm szerint ő csak azért, mert én nagyon szimpatikus voltam és miután kijelentettem a kollégiumi vezetőnek, hogy csak vele vagyok hajlandó idejönni, kénytelen volt őt is felvenni. Én ezzel nem értettem egyet, de ez már csak részletkérdés volt.

Itt vált biztossá az, hogy kirepülök otthonról, még ha csak félig is. Nem igazán tudtam megbarátkozni a gondolattal. Minden alkalommal görcsbe rándult a gyomrom, a testem tiltakozott ez ellen, sírni akartam, üvölni és szitkozódni, hogy ez mennyire nem igazságos, miért kell felnőni, miért nem lehetek örökké kisgyerek, aki a legnagyobb biztonságot édesanyja karjai között éli meg.

Az utolsó otthoni hetemet könnyek között töltöttem, teljesen összetörve. A csúcspont akkor következett be, amikor a szobabeosztásból kiderült, hogy a legjobb barátnőmmel nem kerültünk egy szobába annak ellenére, hogy ezt külön kértük. Próbáltam megoldást találni erre a helyzetre, felkerestem a Diákbizottságot, hogy ezen mégiscsak lehetne-e változtatni, de elutasítottak- Az indok az volt, hogy nyitottnak kell lennünk másokra is, nem ragaszkodhatunk egymáshoz ennyire. Ez csak egy szoba, nem igaz?

Könnyű volt ezt mondani, én mégis teljesen összeomlottam. Alapvetően kézzel-lábbal tiltakoztam az ellen, hogy elhagyjam a családomat, hát ha még az egyetlen biztos támaszomat is elveszik tőlem, aki miatt ezt egyáltalán bevállaltam. Mi értelme van így egyáltalán ennek az egésznek? Engem nem érdekelnek a többiek, nem akarok szocializálódni, miért döntenek helyettem?

Furcsa módon azonban az intenzív érzelmeim ellenére az egy pillanatra sem merült fel bennem, hogy nem megyek. Mintha rám lett volna kényszerítve, pedig ez egyáltalán nem volt így, bármikor meghátrálhattam volna. Hogy emögött most az állt, hogy nem szerettem volna csalódást okozni saját magamnak, hogy ennyire gyenge vagyok, vagy valami egészen más, azt sosem tudtam megállapítani, de talán nem is volt fontos.

Mert végül a sírást nem mellőzve beköltöztem azon a vasárnapi napon a katolikus leánykollégiumba, és kezdetét vette életem addigi legnagyobb hullámvasútja.

Az első napok nagyon nehezek voltak. Amikor szerdán beszéltem telefonon édesanyámmal és elköszönéskor azt mondta nekem, hogy szeret, negyedóráig sírtam utána. A szobatársaim, két rendkívül jólelkű lány, nagyon nyitottan álltak hozzám és megértették, hogy ez mennyire nehéz. Talán azért, mert legbelül ők is ezt érezték, csak nem mutatták ki olyan látványosan, mint én, ezt sosem kérdeztem tőlük. Konkrétan a második estén már azt ecseteltem nekik, hogy én alig várom, hogy kiköltözzek innen, és még ekkor sem néztek rám ferde szemmel.

Annak ellenére pedig, hogy pontosan négy szoba választott el minket egymástól, rengeteg időt töltöttünk együtt a barátnőmmel. Vagy én voltam az ő szobájukban, vagy ő a miénkben. Mindig megbeszéltük, hogy közösen fogunk enni a konyhában, hogy egyikünknek se kelljen egyedül lennie. Az túlságosan félelmetesnek tűnt.

Nagyon nehezen nyitottam mások felé. A szobatársaim viszonylag kivételt képeztek ez alól, mégiscsak úgy voltam vele, hogy könnyebbé válik ez az egész, ha nincs feszültség az étletteremen belül, de azon kívül falak voltak körülöttem, amelyet bontógolyóval is nehéz lett volna áttörni. Folyamatosan füleltem. Ha zajt hallottam a folyosón, még véletlenül sem merészkedtem ki a szobámon kívülre. Képes voltam órákig éhezni, szomjazni és nélkülözni mindenféle egyéb szükségletemet, ha úgy ítélt meg, hogy azok kielégítésével emberekbe botlanék. Szerintem nem kell mondanom, hogy ez mennyire frusztráltta tett egy idő után, de a viláért nem változtattam volna ezen.

Volt egy hétvége, amit Összerázónak neveztek. Arra szolgált, hogy jobban megismerjük egymást, jobban összekovácsoljuk a lakóközösségünket. Kötelező volt, nem lehetett kibújni alóla. A legnagyobb tehernek éreztem, amit csak kitalálhattak volna és minden szabad pillanatomban amiatt bosszankodtam, hogy ezzel elvesznek tőlem egy hétvégét, amit a családommal tölthetnék.

Habár valóban számoltam vissza a másodperceket, amikor ismét biztonságos közegben lehetek és nem kell erőltetetten jópofiznom másokkal, azért így utólag nem volt annyira rossz. Megtörténtek az első igazán jó beszélgetéseim. Az első kapcsolódásaim. Felgyulladt bennem az érdeklődés első szikrája a kollégiumi társaim irányába. Amikor rájöttem, hogy nem dől össze a világ, ha egy kicsit jobban megismerem őket.

Nem állítom, hogy ezután megtörtént a páfordulás és a legszociálisabb emberré váltam, akit ez a világ látott, de határozottan nyitottabb lettem. Ugyanúgy füleltem, de már bátrabban nyitottam ki a szobaajtót és léptem át a küszöböt, ha arra volt szükség. Érdeklődtem a többiek élete, napja, személyisége felől, ahogyan én is osztottam meg magamról bizonyos információkat. Mosolyogva köszöntünk egymásnak a folyosón, ha összefutottunk. A szobatársaimmal is igyekeztem sokkal jobb kapcsolatot kialakítani, akár közös programokat szervezni a kollégiumon kívül is.

Emellett ott volt a barátnőm, akinek a feloldódás úgy tűnt, hogy még nálam is nehezebben ment. Ezen egyébként nagyon meglepődtem, mert világéletemben úgy ismertem, mint akinek ezzel nincs gondja. Sokkal nyitottabb és közvetlenebb személyiség volt nálam, sokkal könnyebben ment neki a beilleszkedés. Szóval továbbra is sok időt töltöttünk együtt, de már mertem másokhoz is szólni, ha úgy alakult.

Rengeteget beszélünk a családunkról. Nekem is hiányzott, neki is. Egyikünk sem tudta meglátni a szépet és a fejlődés lehetőségét ebben a szituációban. Utáltuk a pillanatot, amikor egy otthon töltött hétvége után újra fel kellett szállni arra a vonatra és hátat fordítani mindennek,

amit addigi életünkben ismertünk és szerettünk. De legalább együtt csináltuk, és ez tudott erőt adni.

Azt gondoltam, hogy kibírom és ez majd idővel biztos, hogy jobb lesz, de ez csak egy csalfa remény volt a valósághoz képest. A mentális egészségem az újabb hetekkel csak egyre rosszabbá vált. Fokozatosan nagyobb volt a görcs a gyomromban, enni alig bírtam, mert mindentől fáj és különben sem kívántam semmit. A szívem a nap egyik pillanatában úgy döntött, hogy most ideje erősebben és gyorsabban verni, amit nem tudtam hova tenni és nagyon megijesztett. Remegtem, mint a nyárfalevél, nem bírtam kontrollálni a testemet, azt akartam, hogy legyen vége, hogy soha többet ne érezzek inkább semmit. Sírni már nem is tudtam, ahhoz nagyon ki kellett borulnom, hogy a könnycseppjeim előbukkanjanak.

A leghihetlenebb felismerés az volt, hogy mindezt a saját gondolataim idézik elő. A tudatom járátja velem a bolondját. De nem tudtam másra gondolni, nem tudtam elengedni a szorongásomat, azt hittem, hogy ez már mindig így lesz és soha többet nem leszek újra boldog. Hogy ebből az állapotból bármit teszek, nincs kiút.

Egy rosszabb napom után sírva menekültem át a barátnőm szobájába, hogy én ezt nem bírom tovább, hogy nem tudom elviselni ezt a sok lelki fájdalmat, az intenzív honvágy érzését, a változás velejáróit. Valamennyire meg tudott nyugtatni a jelenléte és a támogatása, de a problémáimat persze nem oldotta meg. Ő csak jelen tudott lenni. Abban a pillanatban még igen, de aztán már ez is eltűnt.

Merthogy a következő héten bejelentette, hogy ő úgy döntött, hogy hazaköltözik. Nem mondom, hogy nem számítottam rá, azért voltak előjelei az ő oldaláról is, még ha nem is olyan látványosak, mint az én részemről. Mégis letaglózott. Én egészen addig az ő kedvéért tartottam ki, miatta mentem szembe a saját akaratommal, ő pedig ennyire könnyen, bármilyen megbeszélés nélkül úgy dönt, hogy hátat fordít nekem. Ott hagy teljesen egyedül.

Talán azért nem próbáltam meg róla lebeszélni egyszer sem utána, mert tudtam, hogy nekem is meg lenne ez a lehetőségem, mégis én máshogy döntöttem. Őszintén szólva, fel sem merült bennem a gondolat, hogy követem őt és én is inkább hazamegyek. Ha ott ezt megteszem és ez az élmény ragad meg bennem, soha többet nem tettem volna ki a lábamat a szülőházaamon kívülre, márpedig ez nem feltétlenül szolgálta volna a javamat.

Szóval ott maradtam a kollégiumban, ahova amúgy én nem akartam menni, teljesen egyedül. Hát, ez nem igazán segítette a problémáim megoldását, már ami a szorongásomat illeti. Többször is átéltem olyan pillanatokot, amikor azt éreztem, hogy teljesen elvesztem a kontrollt a testem felett, az egyetlen érzés, amely bennem ragadt, a halálfélelem volt és a magány. Azt hittem, hogy már nincs kihez fordulnom, magamra maradtam.

Aztán elég hamar kiderült, hogy ez nem így van. A koliban lakott egy pszichológia szakos lány, akivel már többször beszélgettem azelőtt. Nagyon szimpatikus volt, és olyan életigenlő kisugárzással rendelkezett, amelyet kevés embernél tapasztaltam addigi életemben. Mindenkihez tudott empátiával fordulni. A tökéletes pszichológus-alapanyag volt. Ő kapott el engem egyszer, amikor egy ilyen rosszullétem közben kirohantam a konyhába egy pohár vízért. Órákon át beszélgetett velem utána, hallgatta az életemet, kiszakadt belőlem minden egyes traumám, ami ért engem valaha az életemben, kezdve azzal a csúfolódással, ami az általános iskolában ért, egészen addig, hogy a családom nélkül azt érzem, hogy senki vagyok és nem vagyok képes tőlük elszakadni. Nagyon sírtam, a szempillaspirálom darabjai valahol az arcomon úsztak lefelé néha-néha megragadva egy-egy területen, undorító látványt nyújthattam a felpuffadt fejemmel és vörös szemeimmel, de ez őt egyáltalán nem érdekelte. Csak hallgatott. És kérdezett. Ez utóbbi nagyon fontos volt, mert ebből éreztem, hogy igazán érdekli, hogy mi van velem. Szinte idegenek voltunk egymásnak, mégis vette a fáradságot, hogy megkeresse a lyukat a falamon, amit magam köré felhúztam. Szerintem ő nem is tudja, hogy az az este mennyit jelentett számomra, hogy milyen sokat gondolok rá és hogy mekkora szerepe volt abban, hogy elinduljak a másik irányba.

Eleinte csigalassúsággal haladtam. Persze történt változás, mert az akkor is ott van, ha elsőre nem is érzékeljük pontosan. De határozottan több pillanat volt, amikor az életemet elkezdtem a fejemen kívül megélni. Bejártam az egyetemre, találkoztam az ottani barátnőimmel, hazamentem, már nem féltem kint megenni az ebédemet a konyhában, majd beszélgettem a szobatársaimmal. Emellett pedig még mindig éreztem a görcsöt a gyomromban és továbbra sem aludtam vasárnap esténként 1-2 óránál többet, mert tudtam, hogy másnap ismét fel kell kelnem, hogy elmenjek hazulról. Szóval valóban nem volt egyértelműen érzékelhető az az irányváltás, de utólag visszanézve mindenképp ahhoz az estéhez kötöm.

Mégis, egyetlen fejlődési görbe sem lineáris. Mindig bekövetkeznek újra és újra azok a hullámok, amelyek aztán az egész motivációt a kukába hajítják és visszarepítenek a startvonalhoz. Ebből sem maradtam ki. Egy este például, amikor egy társasestre voltam hivatalos a barátaimhoz, készülődés közben annyira rám tört a pánik és mélyről jövő letargia érzése, hogy seperc alatt lesírtam azt a sminket, amit azelőtt kentem fel az arcomra. Összeszedtem magam, újrakezdtam az egészet, majd elmentem a barátnőmhöz és minden egyes percben vártam az est végét, hogy egyedül lehessenek és ne kelljen megjátszanom, hogy minden rendben van.

Mert őszintén szólva, ez volt a legnehezebb az egészben. Nem akartam, hogy a környezetem ebből bármit is lásson. Ez nem azt jelenti, hogy nem beszéltem róla, mert elég sokszor

megtörtént elég sok mindenkinek, de akkora mosolyt erőltettem ilyenkor az arcomra, hogy szerintem senki nem vett komolyan. Nem hibáztattam őket, én akartam, hogy így legyen. De az álarcviseléssel pont az a baj, hogy nem tudod rá felkészíteni a másikat, ha végül lehull.

Ezért érthette a szüleimet is váratlanul, amikor a társasozás másnapján hazamentem, leültem velük beszélgetni és közöltem, hogy szeretnék pszichológushoz járni, mert nem bírom tovább. A monológom közepétől kezdve sírtam, ami nem igazán segített az ép gondolataim előhívásában, de anya így is megértette, amit mondok. Apukám kevésbé. Ő megmondta, hogy szerinte csak hisztizek, hogy hagyjam abba az önsajnálást, hogy folyamatosan dolgozzak, hogy mindent megadjanak nekünk, ne okozzak számukra még több anyagi terhet ilyen felesleges dolgokkal. Nem mondom, mellbevágó érzés volt ezeket a szavakat hallani az édesapám szájából, amikor nem vágytam semmi másra csak egy kis támogatásra, de azonnal átláttam a helyzetet. Annyira azt sugallja a társadalom felénk, hogy szakemberhez járni csak a bolondok szoktak és mi is azok vagyunk, ha ilyen eszközökhöz folyamodunk, hogy nem csodálkoztam azon, hogy ő is elhitte ezt az álláspontot. Sosem élt még át hasonlót, nem érthette meg, hogy min megyek keresztül. Csak a lányát látta, akinek eddig semmi baja nem volt, most meg egyik pillanatról a másikra lett.

Anyukám segített abban, hogy megértse, hogy mi is történik éppen és másnap felhívott egy szakembert, akit egy ismerőse javasolt neki. Elkezdtem kéthetente pszichológushoz járni. Ez már a félév vége felé következett be, így nem túl sok alkalmon voltam túl, amikor is karácsonykor hazaköltözhettem egy hónapra.

Minden percét élveztem az otthon töltött időnek, és úgy éreztem, hogy most vagyok igazán elememben. Mindenkiel találkoztam, folyamatosan programokat csináltam a családommal, a barátaimmal, és el is felejtettem, hogy van egy életem, ami nem ebben a városban zajlik. Kicsit helyreállt a világ, a kizökkent idő.

De ahogy semmi sem tart örökké, ez az idill is hamarosan a végéhez közeledett. Nem mondom, megfordult a fejemben, hogy nem megyek vissza. De aztán eszembe jutott például a közös karácsonyi ünneplés december végéről, ami a hazaköltözésem előtti este volt. Visszagondoltam azokra az emberekre, akikkel itt találkoztam és azokra a jó emlékekre, amelyeket szereztem. Mert a sok rossz mellett azért ilyenek is előfordultak, csak általában a negatív buborék falán keresztül nehezen jutnak át hozzánk. Most, hogy távolabb voltam a problémáim epicentrumától, már tudtam benne szépet is látni. Egyszerűen nem tudtam már elképzelni, hogy újra ingázzak. Hogy máshol legyek.

Ekkor azt hittem, hogy megbékéltem ezzel a helyzettel. Azt hittem, hogy minden sokkal könnyebb lesz. Hogy az egész csak fejben dől el, és ha eldöntöm, hogy most ez jó lesz, akkor jó is lesz.

A visszaköltözésem napja egy pokol volt. Rosszabb, mint amikor először jöttem el otthonról. Rosszul voltam, hányingerem volt, sírtam, remegtem, elegendem volt. Így ültem be a kocsiba, így indultunk vissza a kollégiumba.

Az újabb búcsú természetesen most sem volt könnyű. A szüleim felkísértek a kollégiumajtóig, segítettek felvinni a sok holmimat, de átlépni azt már egyedül kellett. Megint.

Végignéztam, ahogy immáron ketten elindulnak lefelé a lépcsőn. Ezzel egy időben pedig két kollégiumi társam bukkant fel. Amikor megláttak, azonnal megkérdezték, hogy minden rendben van-e. Próbáltam ismét felvenni a szerepemet, de a kinézetem üvöltötte, hogy nem, nincsen. Ekkor az egyik odalépett hozzám és megölelt. Olyan igazán nagyon szorosán, amiben benne van az a szívből jövő emberség, ami képes átmelegíteni a legfagyosabb lelket is. Megnyugtató, hogy jó helyen vagyok. Egyetlen ölelés képes volt engem erre emlékeztetni.

Miután ismételen berendezkedtem és az arcom sem volt annyira ijesztő, vagy legalábbis nem látszott rajta a sírás nyoma, kimerészkedtem a konyha irányába vacsorázni. Már nagy volt ott az élet, a lelki gyakorlatról nem olyan régen értek vissza az emberek egy halom közétellel, ami mindenkit nagyon vonzott. Sok ismerős arc mosolygott rám, akiket utoljára másfél hónappal azelőtt láttam. A különbség az, hogy most örültem neki, hogy őket látom.

Normál esetben visszamentem volna a szobámba, de most nem akartam menekülni. Leültem közéjük, becsatlakoztam a beszélgetésbe és négy órán keresztül fel sem álltam. Ez így brutális időnek hangzik, és akkor még nem tudtam, hogy ez nem egyszeri eset lesz abban a félévben. Aznap este tapasztaltam meg legelőször, hogy veszélyes dolog a konyhába kimerészkedni, mert ott ragadsz. Kimész egy gyors vacsorára? Ha valakit ott találsz, az nem lesz gyors. Az minimum háromnegyedórásra fog nyúlni. Ha nem többre. És általában engem ott találtak abban a félévben. Engem, aki fél évvel azelőtt a szobájából sem mert kilépni.

Utakat nyitottam mások és magam között. Hirtelen már senki nem tűnt olyan ijesztőnek. Sőt. A kollégium a legkülönlegesebb hétköznapi emberek gyűjtőhelye, amit valaha tapasztaltam. Semmiképp sem mondhatom, hogy átlagosak, úgy tudják a gondoskodást árasztani a másik felé, hogy meg sem kell erőltetniük magukat. Többször tapasztaltam, mert azért a pánikrohamaim nem múltak el olyan gyorsan. Csak már tudtam, hogy van kihez fordulnom. Hogy bátran kérhetek segítséget. Ez az, ami mindig is nagyon nehezen ment.

Azt mondják, hogy a személyiség annak az öt embernek a hatásából tevődik össze, akivel a legtöbb időt töltöd. Hirtelen nekem mind az öt emberem ehhez a helyhez tartozott, sőt, többet is kitett, mint öt. Ez pedig megállíthatatlanul hozta magával az én változásomat is.

Az a tanév összegyűrt, a gödörbe dobott, élve eltemetett. De miután ezt megtette, lehetőséget is adott nekem arra, hogy újjászülessek. Már nem vagyok az a személy, aki akkor beköltözött egy katolikus leánykollégiumba a legjobb barátnője kedvéért, és valószínűleg nem is leszek soha többet.

De akkor ki vagyok most másfél évvel a kezdetek után?

Néha azt gondolom, hogy tudom, máskor azonban teljesen nyomát veszem. Van erre a kérdésre egyáltalán egy stabil válasz? Minden egyes nappal egy kicsit mások leszünk. Máshogy reagálunk az aznapi ingerekre, máshogy dolgozzuk fel az információt. Minden egyes másodperccel, amit ezen a Földön töltünk, egy picit formálódunk. Két egymás utáni levegővételem is más, még ha nem is feltétlenül figyelek fel erre.

Akkor hogyan tudom megmondani, hogy ki vagyok?

Úgy fogalmaznék inkább, hogy ki az, akinek hinni szeretném magamat. Az vagyok, aki az esetek többségében azt gondolja, hogy nem képes elbírní az élet súlyát. Aki mentálisan hamar elfárad. Az vagyok, aki először megijed minden kihívástól. De ezek mellett az is vagyok, aki utána képes leporolni saját magát és csak azért is végigcsinálni. Elindulni azon az úton és szembenézni mindennel, ami megijeszti őt. Mert tudja, hogy a ború ideig-óráig tart, és amint a felhők elvonulnak, a szikrázó napsütés be fogja ragyogni a szívét. Sosem volt még máshogy. Ha ez nincs ott, az azt jelenti, hogy még nincs vége az útnak.

Az vagyok, aki igenis törődik azzal, hogy mit gondolnak róla mások. Az, aki szeretne mindenkinek megfelelni. De az is vagyok, aki a legjobban saját magának szeretne elég lenni. És aki akkor tudja ezt a szükségletét kielégíteni, ha másoknak örömet okoz. Ha tudja, hogy mások számára értékes. Talán egyszer megtanulom azt is, hogy hogyan tudok mások véleménye nélkül azzá válni.

Az vagyok, aki minden szembejövő kisgyereket haza szeretne vinni, mert az ő mosolyuk adja számára a legnagyobb erőt. Aki szeretné a jövő generációját helyesen terelgetni és megtanítani számukra, hogy mi az, ami igazán fontos ebben az életben. A pedagógus, aki segít kinyitni a szárnyaikat, hogy repülni tudjanak.

Az vagyok, akinek a családja az alapköve. Aki tudja, hogy az élet változik és felnövünk, elmegyünk és a saját lábunkra állunk, de eközben nincs pillanat amikor ne éreznék a hátszág támogatását. Aki szeretne olyan jó édesanya lenni egyszer, mint amilyenel őt megajándékozta ez az élet. Nem tökéletes, mert az enyém sem az. De sokkal fontosabb érezni az otthon még

akkor is, ha távol vagyunk tőle, mint élni egy álmvilágban, amiről azt gondoljuk, hogy boldog. Általában, ami kívülről csillog, az belülről rohad.

Az vagyok, aki tanulja, hogy hogyan tud jó barát lenni. Aki igyekszik helyt állni mellettük és támogatni őket éppen annyira, mint amennyire ők támogatták őt a nehézségekben. Én megtanultam ezekben az időkben, hogy kik az igaz barátaim és szeretnék olyan biztos pont lenni nekik, mint amennyire ők voltak nekem. Szerintem ezek az emberek, akik a mindennapjaim részévé váltak, akik nélkül kicsit szürkébbé válik minden, nem is tudják, hogy mennyit jelent nekem a jelenlétük. Egyetlen szó sem kell ehhez, és ezt is itt tanultam meg. Nem kell mindig mondanom valamit, hogy érdekes legyek. Hogy szeressenek.

Az vagyok, aki megtapasztalta, hogy a közösség ereje mennyire erős. Hogy ha a megfelelő emberek vesznek téged körbe, akkor nincs olyan akadály, ami legyőzhetne téged. Ha arra van szükséged, hogy beszélj, akkor beszéltetni fognak és meghallgatnak. Ha motivációra van szükséged, ott fognak ülni melletted és biztosítanak a támogatásukról. De ehhez az kell, hogy először te is beenged őket a saját világodba. Még ha ez sebezhetővé is tesz.

Az vagyok, aki rengetegszer hibázik. És ezért borzasztóan dühös vagyok magamra. De minden bukás egy kicsit hozzánk rak. A legfájdalmasabb események tanítják a legtöbbet saját magunkról.

Összetett vagyok és bonyolult. Tele rengeteg kétséggel és bizonytalansággal. De emellett tele vagyok erővel és szeretettel. És végtére is, nem ez az, ami igazán segítséget tud nyújtani a nehézségek áthidalásában?

Azt nem mondanám, hogy a kollégiumban megtanultam, hogy ki vagyok, mert minden, amit gondolok magamról, minden, amit leírtam, csak egy kis szelete a valóságnak, amelyet éppen kiragadtam. De azzal, hogy voltam elég bátor és fejest ugrottam a felnőtté válásban, rátaláltam olyan kincsekre, amelyekről a hintaszékemben ülve szeretnék anekdotákat mesélni az unokáimnak. Még talán nem 2035-ben, de egyszer biztos.

És hogy mi lesz addig? Fogalmam sincs. Mert hiába tervezünk, ha az élet mást talál ki számunkra, akkor borul az egész. Nem könnyebb hát élvezni a márt és nem gondolni a holnapra? Szeretném azt hinni, hogy ez tényleg ennyire egyszerű.

Úgy indultam útnak, hogy az utolsó évemben már a volt általános iskolámban fogok tanítani. És most ülök itt, visszagondolva az elmúlt másfél évemre, és kijelentem, hogy még nagyon nem állok készen egy újabb búcsúra. Még maradok egy kicsit. Még fiatal szeretnék lenni. És ezekkel az emberekkel szeretnék az lenni.